

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/155/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200720
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200720.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: S. J., bytom H., zastúpený JUDr. Martinom Ganczerom, advokátom so sídlom Forgáčova bašta 7, Nové Zámky, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: KM-OLVS-169/2013/OPK zo dňa 05.03.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/90/2014-53 zo dňa 26.03.2015 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/90/2014-53 zo dňa 26.03.2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č.p.: KM-OLVS-169/2013/OPK zo dňa 05.03.2014, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného - Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 308 zo dňa 13.11.2013 z r u š u j e podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného Č.p.: KM-OLVS-169/2013/OPK zo dňa 05.03.2014. Napadnutým rozhodnutím bol zamietnutý jeho rozklad proti Personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 308 zo dňa 13.11.2013, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len ako

„zákon č. 73/1998 Z.z.“). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca, ako veliteľ hliadky, dňa 05.08.2013 v čase výkonu služby, okolo 06.20 hod. spoločne s práp. S. U., v Bratislave na križovatke ulíc Vajnorská a Bojnická, pri plnení úloh zastavili vodiča osobného motorového vozidla zn. Suzuki Swift, EČ: E. Ing. W. J., ktorý sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. g) zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len zákon o cestnej premávke) v znení neskorších predpisov, ktorého žalobca kontroloval a kolega zapisoval osobné údaje vodiča z občianskeho preukazu a telefónne číslo. Žalobca uložil vodičovi pokutu 150 € za prejazd na červenú, čo vodič odmietol zaplatiť. Žalobca následne od vodiča požadoval úplatok - kartón šampanského De Luxe za to, že zistený priestupok nebude riadne zadokumentovaný a vodič bude môcť pokračovať v jazde bez sankcie. Uvedený úplatok bol žalobcom opakovane požadovaný od vodiča aj telefonicky dňa 08.08.2013 v čase o 08. 03 hod. zo súkromného telefónneho čísla žalobcu.

Skutkový stav bol zistený vlastným šetrením, ktorým na základe hlásenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o vznesení obvinenia voči žalobcovi, predloženej správy vyšetrovateľa z vyšetrovacieho spisu, ako dôkazy využil informácie z dostupných dokladov, najmä zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného vodiča, svedkyne Ing. C. E., rekognície osôb, výpisy hovorov a SMS správ a ďalších dôkazných prostriedkov.

Podľa názoru krajského súdu, správny orgán v čase rozhodovania vychádzal z dôkazov, ktoré si zabezpečil zákonným spôsobom a vlastnou činnosťou a tieto potvrdzovali spáchanie protiprávneho konania žalobcom. Žalovaný postupoval v zmysle platnej právnej úpravy, nebral do úvahy údaje z pohľadu trestného práva ale v rámci konania o prepustení boli zabezpečené dôkazy, ktoré v konkrétnom čase preukázali skutočnosť, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Súd neprisvedčil námietky žalobcu, že dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia má byť nezákonne získaný dôkaz, ktorý bol zabezpečený ako záznam z vykonanej telekomunikačnej prevádzky, ktorý mal potvrdzovať telefonát zo žalobcovho telefónneho čísla vodičovi. Správny orgán si zabezpečil dôkazy v čase pred rozhodnutím Ústavného súdu PL. ÚS 10/2014 zo dňa 23.04.2014 a rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 08.04.2014, ktorým bola zrušená tzv. smernica data retention, v zmysle ktorej bola povinnosť operátorov uchovávať prevádzkové a lokalizačné údaje užívateľov. Správny orgán v aktuálnom čase vychádzal z platnej právnej úpravy, zabezpečil si v konaní dostatok dôkazov preukazujúcich jeho protiprávne konanie a naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty prepustenia podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Výpis hovorov a správ bol vyhotovený na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu. Uvedený dôkaz bol použitý len ako podpora na preukázanie uskutočnenia hovoru žalobcu vodičovi.

Podľa názoru súdu, správny orgán vec správne právne posúdil, riadne zistil skutkový stav a rozhodol v súlade so zákonom.

II.

Proti rozsudku Krajského súdu podal žalobca odvolanie zo dňa 13.05.2015, v ktorom uviedol, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. f), písm. h), ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom súd 1. stupňa neúplne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom vec nesprávne právne posúdil. Bolo porušené aj právo žalobcu na spravodlivý proces a právo na súdnu a inú právnu ochranu. V danom prípade súd nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Špecializovanom trestnom súde. Žiadal odročiť pojednávanie určené na deň 26.03.2015 z dôvodu vydania rozhodnutia o prerušení konania v písomnej forme. Zároveň s návrhom na prerušenie bolo súdu doručené aj predvolanie na verejné zasadnutie

konané na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku. Nestotožňuje sa s právnym názorom prvostupňového súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia a zákonom spôsobe získania dôkazu z vykonanej telekomunikačnej prevádzky. Na takýto dôkazný prostriedok nebolo možné prihliadať s poukazom na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-293/12 a C-594/12 zo dňa 08.04.2014, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky Pl. ÚS 10/2014 zo dňa 23.04.2014. V danom prípade teda neexistuje žiaden dôkaz preukazujúci vykonanie hovoru medzi žalobcom a vodičom. Súd sa nevysporiadal so všetkými rozpormi a skutočnosťami, na ktoré žalobca poukazoval v žalobe. Nevykonal žiadne vlastné dokazovanie a postup súdu vyhodnotil ako nedostatočný. Rozhodol bez vypočutia žalobcu a svedkov zo správneho konania nekonfrontoval. Skutočnosti, ktoré sú uvedené v napadnutom rozhodnutí sa nezakladajú na pravde, žiadneho protiprávneho konania sa nedopustil a jeho zotrvanie v služobnom pomere príslušníka PZ nie je na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Na základe uvedených dôvodov žiadala rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nepredložil žiadne relevantné nové skutočnosti, a preto sa žalovaný pridržiava svojho predchádzajúceho stanoviska. Konštatoval, že správny súd nie je súdom skutkovým ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec vymedzený v žalobe, pričom výnimku predstavujú vady, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa žalovaný považuje za zákonný, dostatočne odôvodnený, a preto ho žiadal ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného Č.p.: KM-OLVS-169/2013/OPK zo dňa 05.03.2014, ktorým bol personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 308 zo dňa 13.11.2013 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) potvrdený a rozklad žalobcu zamietnutý.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či

rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1).

Z obsahu administratívneho spisu predloženého žalovaným vyplýva, že žalovaný ustálil skutkový stav na základe výsluchov osôb, Ing. W. J., Ing. C. E., nstrm. E. R. a práv. S. U., ktoré boli spolu s vyjadrením žalobcu k veci podkladom pre rozhodnutie.

Vypočuté osoby, Ing. J. a Ing. E. zhodne tvrdili, že dňa 05.08.2013 v čase okolo 06.20 hod. sa viezli k osobným motorovým vozidlom značky Suzuki Swift, EČ: E. v Bratislave, kde ich na križovatke ulíc Vajnorská a Bojnická v smere z mesta zastavila hliadka PZ. Vodič policajného vozidla Ing. J. oznámil, že sa dopustil priestupku - prešiel na červenú pri prejazde križovatky Vajnorská a Magnetová. Policajt oznámil, že to bude na pokutu 150 € alebo na odobratie vodičského preukazu. Keďže uvedený obnos nemali, žiadali o vypísanie šeku. Následne policajt prišiel k vozidlu a pri dverách spolujazdkyne oznámil, že im ušetril peniaze za ktoré má vodič kúpiť spolujazdkyni topánky alebo kabelku za 130 € a za zvyšok mu majú kúpiť kartón šampanského De Luxe. Zároveň si vypýtal telefónne číslo Ing. J.. Vo štvrtok, dňa 08.08.2013 Ing. J. telefonoval niekto zo súkromného čísla, ktorý sa predstavil ako polícia a pýtal sa, či už vo veci konali a čo vybavili. Po otázke kde to majú nechať, mu osoba, ktorá sa predstavila ako policajt povedala, že na benzínovej pumpe Agip na Vajnorskej ulici pumpárovi. V ten istý deň mu ešte 3 krát zvonil niekto so súkromným číslom, telefón nezdvihol. Okolo 19.00 hod, Ing. J. volal na linku 158, kde oznámil čo sa stalo a na druhý deň išiel udalosť oznámiť na Inšpekciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Mená policajtov nepoznajú, týchto spoznali prostredníctvom rekognície z fotoalbumu, v ktorom určili 2 osoby, o ktorých predpokladali, že ich kontrolovali.

Z výpovedí vypočutých policajtov vyplýva, že na zastavenie a kontrolu daného vozidla si nespomínajú, resp. také vozidlo nezastavovali, dvojicu nepoznajú. Žalobca tvrdil, že Ing. J. netelefonoval a nemá vedomosť o použití svojho telefónu inou osobou.

V spise sa nachádza záznam v elektronickej forme zo dňa 27.08.2013 v zmysle ktorého, na služobné telefónne číslo volala Ing. E., ktorá uviedla, že dňa 27.08.2013 v čase okolo 17.30 hod. išla Vajnorskej ulici v Bratislave spolu s priateľom Ing. J., pričom okolo Zlatých pieskov videli hliadku PZ v motorovom vozidle Seat Leon, v ktorom opoznali príslušníkov PZ, ktorí ich dňa 05.08.2013 zastavili a žiadali od nich úplatok - kartón šampanského. Z predmetného dokladu nie je zjavné na aké služobné telefónne číslo bol oznam prijatý, kto ho prebral, v akom bol funkčnom zaradení, záznam nie je podpísaný, osvedčený.

V administratívnom spise sa ďalej nachádzajú doklady preukazujúce účasť žalobcu na školeniach, oboznamovanie sa s internými predpismi, služobné hodnotenie, prehľad o odmenách a trestoch. Z knihy prevádzky služobného dopravného prostriedku PZ, Seat Leon vyplýva, že žalobca vykonával službu dňa 04.08.2013 od 19.30 hod. do 05.08.2013 do 06.50 hod., ako aj dňa 27.08.2013 v čase od 09.00 hod. do 21.00 hod.

Žalobca bol oboznámený o návrhu na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ dňa 29.10.2013. K návrhu uviedol, že sa protiprávneho ani trestného činu nedopustil, dvojicu oznamovateľov nepozná, nemal možnosť ich vidieť a považuje svoje prepustenie za predčasné a neférové.

Prvostupňové rozhodnutie - Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 308, žalobca prevzal dňa 14.11.2013 a o rozklade žalobcu rozhodol žalovaný dňa 05.03.2014.

Podľa ust. § 192 ods. 1 až 5 zákona č. 73/1998 Z.z.,

1) Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak

a) pre neho v dôsledku zníženia početných stavov Policajného zboru schválených vládou nie je iné služobné zaradenie,

b) podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobu zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore alebo spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia,

c) podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby,

d) bol pri služobnom hodnotení hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe,

e) porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby,

f) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody,

g) stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky,

h) zrušené od 01.05.2004.

(2) Policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu 40a) a dovŕšil vek 55 rokov alebo spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu. 40b)

(3) Policajt zaradený v prípravnej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe sa prepustí zo služobného pomeru, ak sa v dôsledku organizačných zmien zrušila jeho doterajšia funkcia a nie je pre neho v štátnej službe voľná iná funkcia.

(4) Policajt zaradený v stálej štátnej službe nemôže byť prepustený z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. a). Z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. b), ak podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobu zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia, policajt zaradený v stálej štátnej službe môže byť prepustený, iba ak po dobu predchádzajúcich dvoch rokov bol zaradený v zálohe pre prechodne nezaradených policajtov.

(5) O prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 47 zákona, služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa ust. § 48 ods. 3 zákona, policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,

c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,

d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu,

e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,

f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu,

i) vykonávať štátnu službu nestranne,

- j) poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje, 8) ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru,
- k) plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka,
- l) byť pri výkone štátnej služby ustrojený a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku,
- m) oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenské vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov,
- o) preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby,
- p) predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti,
- r) oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku,
- s) podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby,
- t) nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného,
- u) zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehlbovať si kvalifikáciu,
- v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrovujúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.
- w) zdržiavať sa na adrese v Slovenskej republike uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy; to neplatí, ak je tomuto policajtovi poskytovaná zdravotná starostlivosť mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Zb.,

- (1) Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.
- (2) Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.
- (3) Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.
- (4) Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V danom prípade žalobca v žalobe aj v odvolaní voči prvostupňovému rozsudku okrem iného namietal, nedostatočne zistený skutkový stav a okolnosť, že rozhodnutie vychádzalo z dôkazných prostriedkov, ktoré neboli získané zákonným spôsobom.

Žalovaný využil pre svoje rozhodnutie dôkazy získané v trestnom konaní, najmä zápisnice o výsluchu poškodeného a svedkyne, rekognície podľa fotoalbumu, informácie z výpisu hovorov a sms správ vyhotovených na základe príkazu sudcu pre prípravné trestné konanie a interné doklady.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustálenú judikatúru, podľa ktorej za zákonný spôsob získania dôkazu je potrebné považovať nielen splnenie formálnych, čiže procesných podmienok vyžadovaných príslušným procesným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu ale aj splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, aby tak použitý dôkazný prostriedok bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže a má byť.

Právo na riadne dokazovanie je súčasťou európskych garancií práva na spravodlivý súdny proces, hoci výslovne iba vo vzťahu k súvisiacim právam obvinenej (podozrivej) osoby v konaní o trestnom obvinení. „Zo znenia článku 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Európsky dohovor) vyplýva, že obvinený má jednak právo byť prítomný a aktívne sa zapájať do výsluchu svedkov a jednak právo dosiahnuť, aby sa zabezpečil výsluch svedkov, ktorých výpovede by mali byť v jeho prospech. Ani jedno z týchto práv nie je absolútne.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej súvislosti poukazuje na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené už v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 5/2011-77, z ktorých vyplýva: „procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia bŕzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní. Z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje matériu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2).“

Uvedené platí aj pri použití dôkazného prostriedku - záznamu telekomunikačnej prevádzky, alebo oznámenia údajov o telekomunikačnej prevádzke, čo vyplýva z ust. § 115 ods. 7 a § 116 (pre trestné činy podľa ods. 1) Trestného poriadku, podľa ktorého, v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1 a v súlade s princípmi upravenými v zákona o ochrane osobných údajov.

Vzhľadom k uvedenému, vychádzajúc z názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného vo vyššie uvedenom náleze, ktorým je súd viazaný, odvolací súd dospel k záveru o nezákonnosti postupu žalovaného pri použití niektorých podstatných dôkazných prostriedkov na náležité zistenie skutkového stavu ako materiálnej podmienky pre posúdenie skutku kladeného žalobcovi za vinu, ktorý bol dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru ako príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., podmieňujúci nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval námietky žalobcu vznesené v jeho odvolaní, ako aj v žalobe, o nedostatočne zistenom skutkovom stave za dôvodné.

Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky v právnom závere vyslovenom vo vyššie označenom náleze vychádzal z namietaného porušenia čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny a čl. 18 ods. 1, 2 dohovoru sťažovateľom, ktorý o. i. v tejto súvislosti konštatoval, že „z už citovaných ustanovení zákona o ochrane pred odpočúvaním vyplýva, že použitie informačno - technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu sa zasahuje do súkromia, v inom ako trestnom konaní je možné, iba „ak je to nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných“. Aj keď je Colná správa oprávnená používať záznamy vyhotovené informačno-technickými prostriedkami, rozsah takéhoto oprávnenia je obmedzený už uvedeným účelom uvedeným v zákone. Správne konanie o skončení služobného pomeru colníka, ale ani občianske súdne konanie o preskúmanie rozhodnutia vydaného v takomto správnom konaní nie sú konaniami, v ktorých by bolo možné použiť záznam vyhotovený pomocou informačno-technických prostriedkov, keďže to odporuje účelu, na ktorý môžu byť takéto záznamy použité. Je pravdou, že podľa ustanovenia § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, avšak iba za podmienky, že tieto dôkazné prostriedky sú v súlade s právnymi predpismi. Nie je teda možné prihliadnuť na dôkazy získané či vykonané nezákonným spôsobom.“

V zmysle uvedeného odvolací súd konštatuje, že v predmetnej veci správny orgán, pokiaľ pri

preukazovaní protiprávneho konania žalobcu na podporu nepriamych indícií (výkon služby žalobcom v inkriminovanom čase a tvrdenia Ing. J. a Ing. E., ktorí sú osobami v blízkom priateľskom vzťahu) vychádzal z výpisu hovorov a sms správ zo SIM karty vedenej v databáze spoločnosti Telefónica, s.r.o. na meno žalobcu, z ktorého Ing. J. prijal dňa 08.08.2013 hovor, získaného v rámci nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu, vychádzal predovšetkým z dôkazu, ktorý bol v rámci správneho konania použitý v rozpore s právnymi predpismi, a preto možno prisvedčiť žalobcovi, že skutkový stav nebol náležite zistený a protiprávne konanie žalobcu nebolo zákonným spôsobom preukázané, pričom z ostatných predložených a správnym orgánom hodnotených dôkazov priamo nevyplýva. Tvrdený a žalovaným zistený skutkový stav sa tak opiera len o výpovede dvoch osôb, ktorých motorové vozidlo bolo hliadkou zastavené z dôvodu porušenia dopravných predpisov. V spise sa nenachádza doklad o opoznaní žalobcu Ing. J. a Ing. E. a nevyplýva z neho ani dôkaz, že žalobca požadoval od nich šumivé víno. Zo správy MV SR, úradu inšpekčnej služby zo dňa 08.10.2013 vyplýva, že podľa výpovede Ing. E. žalobca, ktorý mal byť opoznaný z predloženého fotoalbumu (Ing. J. ho neopoznal), bol osobou, ktorá pri zastavení vozidla si opisovala údaje vodiča. Vo svojej výpovedi neuviedli, že by s nimi žalobca pri zastavení ich vozidla akokoľvek komunikoval.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci bol nedostatočne zistený skutkový stav pre posúdenie právnej otázky, či skutočne v danom prípade došlo ku konaniu, ktoré naplnia pojmové znaky skutkovej podstaty porušenia povinnosti ustanovenej v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Čo sa týka námietky žalobcu, že súd nevykonal navrhnuté dokazovanie, odvolací súd uvádza, že pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnom konaní súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdneho konania (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnom konaní (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania. Uvedená námietka preto nie je dôvodná.

Žalobca v žalobe poukázal na vadu konania pred prvostupňovým súdom, spočívajúcu v nevydaní uznesenia vo veci jeho návrhu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku vo veci PK-2T/54/2013. Pri posúdení uvedenej požiadavky žalobcu je potrebné uviesť, že administratívno - personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou o uznání viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžo/152/2007)

Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že žalobca po nariadení pojednávania súdom, podal návrh na prerušenie konania, o ktorom nebolo rozhodnuté. Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd pochybil, keď pred vydaním rozhodnutia vo veci, prípadne súčasne s jeho prijatím, neprihliadol na doručený návrh a neoboznámil účastníkov konania s dôvodmi, pre ktoré návrhu nevyhovet. Podľa úpravy v ust. § 246c ods. 1 druhá veta O.s.p., je v konaniach podľa Piatej časti O.s.p. prípustný opravný prostriedok, len ak je to ustanovené v tejto časti. Možnosť podať odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým nebolo návrhu o prerušenie konania vedeného podľa Piatej časti O.s.p., daná nie je. Postup súdu,

z ktorého je zrejmé, že nedospel k záveru o potrebe prerušiť konanie, pričom nevydal príslušné rozhodnutie, je síce možné považovať za chybný, avšak nemajúci vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. Vzhľadom na okolnosť, že najvyšší súd dospel k záveru o potrebe zmeniť prvostupňové rozhodnutie krajského súdu z iných dôvodov, námietka žalobcu je vo vzťahu k výsledku odvolacieho konania irelevantná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne nesprávne a v rozpore so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p., napriek jeho úspechu v konaní, pretože ich výšku v zákonom určenej lehote 3 dní od vyhlásenia rozsudku (termín bol zverejnený spôsobom uvedeným vyššie), nevyčíslil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.